

κυνηγοῦν, ἔγινε ἄφαντος κοιν. Οἱ ἀλεποῦδες πάνε ἄφαδες κι ἀφανέρωτες Κύθν. Ὡστε νὰ τὸν δῶ ἐίνητθεν ἀνέφαντος Κύπρ. Ἐνάτε ἄφαντε (ἔγινε ἄφαντος) Τσακων. Ἀτόσον καιρὸν ἄφαντος ἐέντον (ἔγινε) Σάντ. Ἀφαντος νὰ γένη! (ἀρὰ) Ἡπ. Ἀκ'στους κι ἄφαντους νὰ ἔνη! Μακεδ. (Σιάτ.) Ἀφαδη κι ἀφάδαση γυναῖκα (ἐπὶ σεμνῆς γυναικὸς) Κεφαλλ. || Φρ. Ἀφαντους τοῦν ἀφαντάτου (τελείως ἄφαντος) Θεσσ. || Ἀσμ.

Ὅσο νὰ ποῦν ἀφίνω γειά, | σαράντα μίλια πάνε,
ὅσο νὰ ποῦν ὦρα καλή, | ἄφαντοι πάν 'ς τὸ δρόμο
Θράκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 655 κέξ. (ἔκδ. Dindorf) «αἱ δὲ [νῆες] κεροτυπούμεναι βία... ὥχοντο ἄφαντοι». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρατος 1. β) Οὐς. τ' ἄφαντα τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια καὶ συνεκδ. ὁ Ἄδης Ἡπ. Πελοπ. (Γύθ. Δημητσάν.) κ.ἀ.: Μπά, ποῦ νὰ πάη 'ς τ' ἄφαδα! (ἀρὰ) Γύθ. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ἐξαφανισθῇ Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. Ζουπάν.) κ.ἀ.: Μουρὲ ἄφαντου, τί χαλεύς ἰδῶ; Ἡπ. Τί σκούξ' τ' ἀνήφαντου; Ζουπάν. Ἀς μὴ ἦταν νὰ φαίν'ταν τ' ἀνήφαντου! (ἐπὶ τέκνου ἀτακτοῦντος) αὐτόθ. Τί σ' εἶπα, μουρὲ ἀνάφαντου; Βογατσ. Συνών. ἀφανισμένοις (ἰδ. ἀφανίζω 4). 3) Ὁ μὴ ἔχων καταφανῆ ἀποτελέσματα, ὁ μὴ γινόμενος αἰσθητός, ἐπὶ δαπάνης Θήρ. (Οἶα) Κάμπ. Ρόδ. (Κάστελλ.): Ἀφαντα ἔξοδα Κάστελλ. || Παροιμ. Μὲ τ' ἄφαδα περνοῦ τ' οἱ σιούλλοι (ὅταν τὰ ἔξοδα δὲν φαίνονται, δὲν διακρίνεται ὁ πλούσιος ἀπὸ τὸν πτωχόν) Οἶα. 4) Μικρός, ἀσήμαντος, ἀνάξιος προσοχῆς Ἡπ. Θήρ. Ρόδ. κ.ἀ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31: Ποίημ.

Ἀπὸ μικρὸ κι ἀπ' ἄφαντο πουλλάκι, σταυραστὲ μου,
παίρνεις κορμὶ μὲ τὸν καιρὸ καὶ δύναμι κι ἀγέρα
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. β) Ἀγενής, εὐτελής Κάμπ. γ) Δυστυχής, ἀθλῖος, ἐλεεινός, ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ συνων. ἐπιθ. μαῦρος πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. Πελοπ. (Γορτυν.): Νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ λυπηθῶ, κουρούνα, χήρα, μαύρη κι ἄφαντη. Συνών. ἄραχος 4. 5) Ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος, μωρὸς Κρήτ.: Ἀφαδος ἄθρωπος. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 968 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μετάστρεψε τὸ λογισμό, τὸ νοῦ σου μὴν παιδεύγης | καὶ τέτοια πράματ' ἄφαντα κι ἄμοιαστα μὴ γυρεύγης». β) Ἀπρόσεκτος, ἄτακτος Κέρκ.: Εἶναι ἀνάφαντος 'ς τὸ φαεῖ. 6) Ὁ παραλόγως δαπανῶν, σπάταλος Θήρ.: Πολὺ ἄφαδος εἶσαι. Ἀφαδη γυναῖκα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀφάντου Ρόδ.

ἀφαντώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναφαντώνομαι Μποὲμ Ντόπ. ζωγραφ. 59 ἀναφαντώνομι Στερελλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀφαντιῶ.

Μέσ. γίνομαι ἄφαντος, ἐξαφανίζομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀναφαντώ'κι ἀπ' τοῦν κόσμον Στερελλ. Ἀπὸ κῆπο σὲ κῆπο, ἀπὸ καλαμεγὲς σὲ καλαμεγὲς φεύγουν, τρυπῶνουν, ἀναφαντώνονται οἱ... λαθρέμποροι Μποὲμ ἔνθ' ἀν.

ἀφάρα ἦ, Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πιθανῶς σχετίζεται πρὸς τὸ ἀρχ. ἐπαρά.

Μόνον εἰς τὴν φρ. ἀφάρα κι κατάρα, ὅ,τι θέλει ἄς γίνη. Πβ. ἀρχ. «ἐπάρα κατάρα». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,410.

ἀφάρδευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρδευτός < φαρδύω.

Ὁ μὴ πλατυνθεὶς, ἀδιάνοικτος.

ἀφαρεῖ ἐπίρρ. Κάμπ. ἀαφαρεῖ Κάμπ. ἀφαέρεῖ Κάμπ.

Τὸ παλαιὸν ἐπίρρ. ἀφαρεῖ. Ἰδ. Μ. Ἐτυμολ. 175,14 «οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἑφέσιοι ἀφαρεῖ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι».

Ματαίως, ἀνωφελῶς: Ἀφαρεῖ τὰ λέεις τὰ λόγια σου. Συνών. ἀφαρινά.

ἀφαρινά ἐπίρρ. Κάμπ. ἀαφαρινά Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφαρινός.

Ἀφαρεῖ, ὁ ἰδ.: Ἀφαρινά μιλᾷς, γιατί κάενας ἐν σ' ἀκούει. || Ἀσμ.

Μὴν πολεμᾷς ἀφαρινά, τοῦ κάκου καὶ τ' ἀνέμου.

ἀφαρινός ἐπίθ. Κάμπ. ἀαφαρινός Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀφαρεῖ καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Μάταιος, ἀνωφελής: Ἀφαρινός κόσμος.

ἀφαρμάκευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφαρμάκευτος = ἄνευ φαρμάκου.

1) Ὁ μὴ δηλητηριασθεὶς Λεξ. Περίδ. Βυζ. 2) Ὁ μὴ δοκιμάσας λύπας, ὁ μὴ πικρανθεὶς σφόδρα πολλαχ.: Τὰ παιδιὰ δὲν ἀφίνουν κανένα ἀφαρμάκευτο πολλαχ. || Ποίημ.

Ἀφαρμάκευτο, ἄχ, δὲν εἶναι πανηγύρι ἐδῶ ἢ ζωή!

ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 301.

Συνών. ἀφαρμάκωτος.

ἀφαρμάκωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρμακωτός < φαρμακώνω.

1) Ἀφαρμάκευτος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀφαρμάκευτος 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.

ἄφαρος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.)

Ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἄφαρ.

1) Εὐάρπαστος, ὀξύθυμος. 2) Ἀτακτος, ἐπὶ παίδων.

ἀφαρπάζω ἀμάρτ. ἀπαρπάζω Κάμπ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπορπάζω Κάμπ. ἠερπάζω Κύπρ. Μέσ. ἀφαρπάζομαι κοιν. ἀφαρπάζομαι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπαρπάζομαι Νίσυρ. ἠαρπάζομαι Εὐβ. κ.ἀ. ἠαρπάζομαι Σαμοθρ. ἠαρπάζομαι Πόντ. (Κερασ.) ἠερπάζομαι Πόντ. (Κερασ.) ἠορπάζομαι Κάλυμν.

Τὸ ἀρχ. ἀφαρπάζω = ἀρπάζω, ἀποσπῶ. Ἀόρ. ἐπέρπαξα καὶ ἐν Ἐρωτοπ. 34 (ἔκδ. Hesselring-Pernot) «καὶ τίς μοῦ τὸ ἐπέρπαξε τὸ ὠραῖόν μου τὸ πουλλάκι».

Α) Ἐνεργ. 1) Λαμβάνω ταχέως ἢ αἰφνιδίως, ἐξαρπάζω Κάμπ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπέρπαξεν ἀτον ἀσ' σὸ δέρ' (τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι) Τραπ. Ἐπέρπαξέ με ἕναν πόνος ἀσ' σὰ μέσ' ἀπὸς Τραπ. Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀτεῖν' τὸ νὸν ἐπέρπαξαν κ' ἔχουνε καὶ πάγουν Τραπ.

Τὸν ἐπέρπαξαν οἱ θκύλλ' Ἐβραῖοι

ἀσ' σ' ἀκρόντικα κι ἀσ' σὴν καρδίαν

Χαλδ.

Τὸ σταμνὶν ἐπέρπαξεν, τὴν νύφην ἐπέπλωσεν (ἄπλωσε, ἔδωσε) Κερασ.

Μαύρ' ὄρησιν τὸν ἐτρώσει κι ἄσπρα τὸν ἀπορπούσα Κάμπ. Συνών. ἀρπάζω Α 1. 2) Ἀνευλαβῶς διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα, θρασέως φέρομαι πρὸς τινὰ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὅνταν θὰ καλατζεύω, πάντα ἀπαρπάξ' με (καλατζεύω = ὁμιλῶ) Χαλδ. Ντ' ἀπαρπάεις με; Ἀργυρόπ. Συνών. ἀναρπάζω 2, ἀρπάζω Β 1. 3) Περικαίω, ἐπιδρῶ καυστικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Κρατεῖ δεντρὸν μονόρριζον ποὺ τὸ δεξὶν του δέριν, νὰ κάμνη δ-θιὸν τοῦ μαύρου του μὲν τὸν ἠερπάξ' ὁ ἥλιος. (δ-σιὸν = σκιάν). Συνών. ἀδράχνω Α 2, ἀρπάζω Α 2.

Β) Μέσ. 1) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι Νίσυρ.: Ἀπαρπάχτηκα μὲ τοῖς φωνές σου Νίσυρ. Συνών. ξαφνίζομαι (ἰδ. ξαφνίζω), ξυπάζομαι (ἰδ. ξυπάζω). 2)

